

místní příslušnosti a povznese se morálka smluvních stran na prospěch poctivosti právního styku.

Prostředek pak, jež doporučujeme, aby se tohoto cíle dosáhlo, t. j. vložiti již dnes do ustanovení §u 88 odst. j. n. ducha i zásady přísnějšího §u 104 j. n., je jistě menší nešetrností vůči vůli zákonodárcově než liberálním výkladem a nemístným rozšiřováním zásad novelisovaného §u 88 odst. I. j. n. přímo vytlačovati jasný, určitý a účelný předpis o výslovnosti úmluvy prorogační podle §u 104 j. n.; zejména tehdy, má-li prostředek ten pro sebe tolik dobrých a závažných důvodů. Tak byla by uspokojivě rozřešena otázka vůle stran jako důvodu místní příslušnosti.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Pojem »svěřené věci« ve smyslu čl. XV. zákona o nemocenském pojištění dělníků ze dne 15. května 1919 čís. 268 Sb. z. a n. jest opodstatněn jen tehdy, měl-li zaměstnavatel v době té které výplaty mzdy nebo služného více peněz v rukou nebo po ruce, než jím bylo vyplaceno zaměstnancům na ryzí mzdě; pouhá s r á ť k a (účetní) nestačí.

Praxe Nejvyššího soudu není jednotna v otázce v právní větě naznačené.

V rozhodnutí ze dne 5. října 1925, Zm I 59/25 bylo vysloveno, že již tím, že zaměstnavatel vyplácel svým zaměstnancům mzdu o nemocenský příspěvek zmenšenou, si dotyčné částky ze mzdy srazil (účetně) a že jde o zpronevěru, neodvedl-li je nemocenské pokladně.

V rozhodnutí ze dne 9. listopadu 1925, Zm II 61/25 byl vysloven názor, že pojem »svěřené věci« jest opodstatněn jen tehdy, měl-li zaměstnavatel v době té které výplaty mzdy více peněz v rukou nebo po ruce, než jím bylo zaměstnancům vyplaceno na ryzí mzdě.

Tato sporná otázka byla k návrhu evidenční kanceláře předložena presidiem Nejvyššího soudu plenárnímu senátu a ten ji zodpověděl právní větou shora uvedenou.

D ů v o d y: Článkem XV. zákona ze dne 15. května 1919, čís. Sb. zákonů a nař. 268, jímž změněny byly v různých bodech předpisy zákona ze dne 30. března 1888, čís. ř. zák. 22

o nemocenském pojištění dělníků, byl připojen k § 36 tohoto zákona nový odstavec třetí tohoto znění:

»Příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy neb služného, jsou statkem zaměstnavateli svěřeným«.

Aby smysl a účel, který zákonodárce novým tímto ustanovením sledoval, správně byl postřehnut, nutno si uvědomiti příčiny, jež zavdaly podnět k tomuto doplňku, a zabývati se proto dějinným vývojem novely k zákonu o nemocenském pojištění dělníků:

V roce 1883 dne 15. března byl vydán zákon čís. ř. zák. 39, jímž upraveno bylo nemocenské pojištění živnostenských pomocníků; podle ustanovení §u 121 al. 2 a 6 tohoto zákona — pokud se týče 3 a 9 ve znění zákona ze dne 5. února 1907, čís. 26 ř. zák. — je taková pomocná síla povinna, ze své mzdy společenstevní nemocenské pokladně zaslati příspěvky, a je pomocník oprávněn, příspěvky tyto zapraviti sám a bezprostředně pokladně; živnostenský pomocník je tedy vůči pokladně přímým dlužníkem příspěvků na něj připadajících.

Podle odstavce 6 (po případě 9) téhož §u 121 ukládá se dále majiteli živnosti povinnost, statutární příspěvky pomocníků, stávající se splatnými po dobu trvání práce u něho, pokud se nezapravují pomocníkem samým přímo pokladně, na účet mzdy pomocníkovy odváděti pokladně.

Z ustanovení těchto vyplývá, že částky zaměstnavatelem na úhradu příspěvků ze mzdy pomocníkům za jejich souhlasu zadržené tvoří statek zaměstnavateli k určitému účelu svěřený, a že zaměstnavatel, pokud jich pokladně řádně neodvede, nýbrž k jiným účelům pro sebe spotřebuje, je za sebou zadrží nebo si přivlastní, dopouští se zpronevěry ve smyslu § 183 po případě 461 tr. zák.

V tomto smyslu rozhodl poprvé Nejvyšší soudní dvůr ve Vídni rozhodnutím ze dne 23. prosince 1892, čís. 13469 (vid. úř. sbírka č. 1624).

Skoro současně bylo se tomuto nejvyššímu soudnímu dvoru zabývati i zásadním řešením otázky, zda jsou též příspěvky stržené zaměstnavatelem dělníku, podléhajícím pojištění u okresní nemocenské pokladny podle zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák., statkem svěřeným, a vyšlo skoro rovnoběžně s oním rozhodnutím rozhodnutí vídeňského zrušovacího soudu ze dne 4. března 1893, čís. 451, pod číslem 1625 ve sbírce úřední uveřejněné, jímž zpronevěra v případech takových byla odmítnuta.

Rozhodnutí toto opírá se v podstatě o tyto úvahy:

Podle § 33 zákona o okresních nemocenských pokladnách — zákon čís. 33/1888 — náleží z a m ě s t n a v a t e l ů m povinnost, celé příspěvky za osoby pojištění podrobené a u nich zaměstnané zapraviti pokladně;

následkem toho je jedině z a m ě s t n a v a t e l d l u ž n í k e m pokladny,

v § 36 cit. zákona je ovšem stanoveno postižní právo pro zaměstnavatele potud, že si může ze mzdy dělníkovy strhnouti takto zapravené dávky vyjma částky, jež nésti jest zaměstnavateli z vlastních prostředků;

avšak toto postižní právo nemění ničeho na zásadním ustanovení zákona, že dlužníkem vůči pojišťovně zůstává ohledně celého příspěvku podle § 33 vždy a jedině zaměstnavatel;

dělník sám není v tomto směru k pokladně v nižádném právním poměru;

strhl-li zaměstnavatel dělníku ze mzdy částky na nemocenské pojištění, aniž příspěvky sám (zaměstnavatel) zapravil, počíná si bezprávně vůči nemocenské pokladně, avšak o svěřených a v důsledcích toho i o zpronevřených penězích tu nemůže býti řeči, ježto od dělníků nevybral peníze, které tito dělníci pokladně dluhují, a které proto též jemu dělníky odevzdány nebyly a býti nemohly, aby je pokladně odváděl.

Toto stanovisko zachovávala důsledně judikatura, jak na příklad lze seznati i z rozhodnutí uveřejněných v úřední sbírce vídeňské čís. 1646, 3636, 3756, 4230 a v časopise Löfflerově »Österr. Strafrecht« č. 517 a je zjevno, že touto protichůdnou, avšak s hlediska civilně jakož i trestně-právního s ohledem na různost shora uvedených předpisů zákonných v příčině osoby dlužníkovy zcela odůvodněnou praxí okresní nemocenské pokladny vůči pokladnám společenstevním byly v nevýhodě, postrádající oné pro přesné a včasné odvádění příspěvků zaměstnavatelem zajisté důležité sankce trestnosti podle §u 183 (461) tr. zák., jaká s ohledem na znění § 121 živnost. řádu při nemocenských pokladnách společenstevních byla samozřejmostí.

Takový byl stav věci a soudní praxe v roce 1919, když zákonný sbor republiky československé přikročil k novelisaci zákona o okresních nemocenských pokladnách a proto byla čl. XV. zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 Sb. z. a n., aby byla odstraněna ona nesrovnalost, stanovena fikce, že »příspěvky k okresním nemocenským pokladnám, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy nebo služného, jsou statkem zaměstnavateli svěřeným«.

Z celé genese tohoto zákona je patrno, že příčinou pro

kodifikaci článku XV. mohlo být a bylo jedině, odstraniti tuto v judikatuře se objevující různost a postavití okresní nemocenské pokladny na roveň pokladnám společenstevním potud, že příspěvky sražené zaměstnavatelem zaměstnanci ze mzdy měly být považovány za svěřený statek — ačkoli v základě jinak nezměněných předpisů §§ 33 a 36 cit. zák. i nadále pouze zaměstnavatel byl dlužníkem pokladny — čímž bylo umožněno, stíhati nepoctivého zaměstnavatele pro zpronevěru podle všeobecného zákona trestního a takto i nemocenským pokladnám okresním poskytnouti onu žádoucí zvýšenou ochranu pro pravidelný a bezpečný příliv nemocenských příspěvků, jaké se pokladny živnostenské ode dávna již těšily.

Naproti tomu není podle celého vývoje praxe i zákonodárství ani té nejmenší opory pro náhled, že by zákonodárce předpisem čl. XV. byl sledoval účinky přesahující naznačený účel a že by se mu obzvláště snad bylo jednalo o to, stanoviti zákonnou fikci toho rozsahu, že by již holé — účetní — srážce příspěvků, učiněné zaměstnavatelem nemajícím v okamžiku srážky v detenci ani jinak k dispozici příslušnou protihodnotu — statek, jenž by mohl být pokládán za svěřený — podložen měl být význam srážky efektivní; jinými slovy, že zákonem fingováno býtí mělo nejen svěřený statku — roz. »tu jsoucího«, — ačkoliv tu vlastně podle zákonné úpravy přímého obligatorního poměru mezi zaměstnavatelem a pokladnou o svěřený nejde, nýbrž že by kromě toho zákonodárcem pro případy, kde zaměstnavatel v době srážky příslušný peníz vůbec neměl, fingována býtí měla i pro skutkovou podstatu zpronevěry vyhledávaná jsoucnost statku ve skutečnosti neexistujícího.

K takovému z rámce právníckého nazírání na pojem »svěřený určitý statku« zcela vybočujícímu opatření nebylo příčiny podle dosavadních zkušeností judikatury, neboť, jak zejména lze souditi z obsahu rozhodnutí Nejvyšší soudní stolice do roku 1919 uveřejněných, nestala se do té doby otázka tato aktuální; dotýkají se jí pouze dvě rozhodnutí a to: Kr I 289/13 ze dne 14. listopadu 1913 (öst. Zeitschrift für Strafrecht V. č. 517), kde vynesena byl osvobozující výrok, ježto zaměstnavatel k výplatě mzdy potřebné peníze si musel vypůjčiti, takže na nemocenské příspěvky sražené částky si přivlastniti nemohl, poněvadž v jejich držbě nebyl, a státním zastupitelstvím zmateční stížnost podána nebyla, takže se stal již výrok soudu první stolice pravoplatným;

a pak zmiňuje se o této otázce takřka mimochodem ještě

rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru vídeňského ze dne 23. ledna 1915, Kr I 584/14 (úř. sb. 4230) poukazujíc k tomu, že přednes zmateční stížnosti, jakoby pachatel vůbec nebyl disponoval s penězi srážkám odpovídajícími, odporuje opačným zjištěním rozsudkovým, a že ostatně takové tvrzení nelze vůbec v soulad uvést se skutečností, že stěžovatel po dobu osmi let, po kterou se zpronevěry dály, vynaložil ku provozování svého obchodu a k vydržování domácnosti mnohem vyšší částky, než činí částky zpronevěřené.

Že by však takový způsob hájení se obžalovaných se byl již v dřívějších letech před novelisací zákona o nemocenském pojištění stal typickým; že by snad následkem toho bylo došlo k nápadnému počtu výroků osvobozujících, i nejvyšším soudem potvrzených, a že by následkem takového zjevu se byla vyskytla nutnost nápravy rozšířením fikce svěřeni i na případy pouhé účetní srážky příspěvků, seznati nelze.

Ani důvodová zpráva k zákonu ze dne 15. května 1919, čís. 268 Sb. z. a n., ani těsnopisecké zprávy o schůzích národního shromáždění neposkytují opory pro takový širší výklad ustanovení článku XV. a je zajisté nejpádnejším důvodem pro přímou nemožnost takového výkladu úvaha, že přece po novelisaci zákona o okresních nemocenských pokladnách zákonem ze dne 15. května 1919, čís. 268 Sb. z. a n. i nadále zůstala nedotčena a platná ustanovení § 121 živnostenského řádu o nemocenských pokladnách společenstevních skoro po celá dvě léta — viz čl. I. § 58 odst. druhý a čl. IV. zákona ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 Sb. z. a n., jimiž teprve zrušena byla — takže by případným stanovením fikce svěřeni pouhou srážkou účetní vlastně místo, aby dosavadní nestejnost mezi oběma druhy nemocenských pokladen novelisací, jak to přece bylo tendencí zákona, byla odstraněna, zákonem samým stvořena byla nová nesrovnalost a to nyní zase na úkor společenstevních pokladen, ježto by podle takové širší fikce ovšem pro okresní nemocenské pokladny byly platily příspěvky za svěřené již od okamžiku srážky účetní, pro veškeré ostatní pokladny, na něž se vztahovala ustanovení § 121 živnostenského řádu, podle pravidelného výkladu pojmu svěřeni však pouze potud, pokud příslušné částky v okamžiku srážky skutečně v moci zaměstnavatelově byly; nelze přece zákonodárci imputovati, že by do této praxe místo jednotnosti byl vnášel novelisací zákona nový zmatek.

Avšak i doslov zákona svědčí proti takovému širšímu výkladu; článek XV. mluví o »statku« svěřeném; výraz »statek« jasně poukazuje k tomu, že zákon měl na mysli srážky »e f e k-

ti v ně«, nikoli jen »účetně« provedené; i podle obecné mluvy spojuje se přece s výrazem »statek« vždy představa určitého, tu jsoucího předmětu a nikoli jakéhosi imaginárního útvaru, zračícího se v případě, o nějž tu jde, prý v »účetní« srážce.

Bylo-li by bývalo v intenci zákona, stanoviti takovou fikci širší, zajisté zcela neobvyklou, muselo by to v zákoně dojíti jasného pro laika, jakož i právníka srozumitelného výrazu, neboť nelze přece přehlédnouti, že by taková fikce nastavšího svěřeni okamžikem ústně sdělené neb účetně, nikoli však fakticky provedené srážky nejen se přičila obvyklému laickému vnímání pojmu »svěřeni určitého statku«, nýbrž i vybočovala z celého systému trestního práva o podstatě svěřeni a zpronevřeni; předpokládát se v tomto směru, aby tu byla určitá věc, jež přímo nebo prohlášením (§ 428 obč. zák.) odevzdána byla někomu za tím účelem, aby ji v určitou dobu zase vrátil aneb s ní jiným, svěřitelem určeným způsobem nakládal.

Měl-li v případě, o nějž tu jde, zaměstnavatel v době výplaty po ruce hotové prostředky, vystačující pouze k částečnému neb úplnému zapravení **čisté mzdy**, nikoli i ku krytí nemocenských příspěvků, nemůže mu nikým býti nic svěřeno, protože tu není statku ku svěřeni nevyhnutelně potřebného, a zaměstnavatel ničeho zpronevřiti, poněvadž mu ničeho svěřeno nebylo a býti nemohlo.

Prohlašuje-li zaměstnavatel přes to při výplatě mzdy vůči svému zaměstnanci, že mu srazil nemocenský příspěvek:

provádí-li případně takové srážky účetnický ve svých knihách neb záznamech — pokud takových vůbec má —

jsou úkony takové s právníckého hlediska pro vznik poměru svěřeni bezvýznamny, neboť pro nedostatek vhodného předmětu nemohla jimi nikdy nahrazena býti pro zpronevěru podle trestního zákona nezbytná náležitost odevzdání určité věci do uschování osoby jiné.

Nabude-li zaměstnavatel dodatečně prostředků ku hrazení nemocenských příspěvků dostačitelých, stihá ho přirozeně o b l i g a t o r n í povinnost, závazku svému dostáti, nikterak nemůže však tím oživit takřka samočinně závazek věcný, jak jej předpokládá skutková povaha zpronevřeni podle § 183 a 461 tr. zák.

Nesplnění tohoto o b l i g a t o r n í h o závazku však samo o sobě trestem ohroženo není; neboť jest našemu trestnímu zákonu cizí instituce, vymáhati obligatorní závazky na dlužníku uvězněním jeho z trestu. Stejně nelze ze zákona vyvozovati pro zaměstnavatele jakousi povinnost, aby z peněz dodatečně naby-

tých snad přede všemi jinými výdaji kteréhokoliv druhu v prvé řadě odváděl učiněné srážce odpovídající hotovost nemocenské pokladně nebo pro ni uschovával; neboť takového přednostního práva pokladny zákon nestanoví. Podle celého stavu věci jest zjevno, že by zákonodárce, kdyby se mu bylo jednalo o stanovení tak dalekosáhlé, ze systému dnešního trestního práva naprosto vybočující fikce, myšlenku takovou byl projevil způsobem každou pochybnost vylučujícím a obzvlášť i srozumitelným pro široký okruh dotčených osob — zaměstnavatelů — právě s ohledem na vážné jim hrozící následky.

Nutno proto ustanovení článku XV. cit. zákona, tvořící v podstatě jistou obdobu ku dřívějšímu — zrušenému — druhému odstavci § 183 tr. zák., podle něhož věci věřitelem zabavené a v uschování dlužníka ponechané bylo pokládati za statek jemu svěřený — vykládati v ten smysl, že se nemění ničeho na základním pojmu svěření, předpokládajícím, aby tu byl v rozhodné době v okamžiku, kdy se děje výplata mzdy (služného) a současně srážka na nemocenské příspěvky — f a k t i c k y statek — peníz — v detenci neb k dispozici osoby — zaměstnavatele — pro nějž má býti nadále statkem svěřeným;

a že zákonem fingována býti měla vůle svěřitelova, že se statek — peníz — nalézající se již v detenci zaměstnavatelově a příslušející vlastně jemu z titulu postižního práva v § 36 zákona ze dne 30. března 1883, čís. 33 ř. zák. o pojištění dělníků stanoveného, ponechává nadále v jeho detenci za tím účelem, aby s ní určitým způsobem naložil, totiž nemocenské pokladně jej řádně odvedl.

Bylo by ještě řešiti otázku, kdo jest oním svěřitelem, zda zaměstnanec, jemuž se nemocenský příspěvek ze mzdy sráží, nebo okresní nemocenská pokladna, pro niž je srážen. Řešení této otázky nemá sice významu pro rozhodnutí otázky, plenárnímu senátu k řešení předložené; má však velkou důležitost pro jiné otázky zpronevěry se týkající (na př. kompensace) a proto se jí plenární senát též zabýval. Zákon ze dne 15. května 1919, čís. 268 Sb. z. a n. v článku XV. praví: »Příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy neb služného, jsou statkem zaměstnavateli svěřeným.« Stanoví tu fikci svěření, nestanoví však, kdo jest fiktivním svěřitelem. Opory pro řešení této otázky neposkytují ani důvodová zpráva k zákonu ani tésnopisecký protokol, nezabývala se jí dosud ani judikatura ani nauka; dlužno jí řešiti z doslovu a účelu zákona, jak se podává z jednotlivých jeho ustanovení, cestou logických úvah.

Pojem »svěření« nezbytně předpokládá určitý právní po-

měr mezi svěřitelem a osobou, které svěřitel dává věc v de-
tenci za určitým účelem. Touto osobou jest v případě zprone-
věry nemocenských příspěvků zcela nepochybně zaměstnavatel,
kterému jsou podle fikce zákona ze mzdy sražené nemocenské
příspěvky svěřeny, svěřitelem může býti buď zaměstnanec ne-
bo pokladna.

Nemocenské pojištění dělníků pro případ nemoci jest obli-
gatorní; všechny osoby v zákoně uvedené (§ 1 a násl. zák. čís.
33/1888 a čl. I. zák. čís. 268/19) jsou podrobeny pojištění a stá-
vají se členy okresní nemocenské pokladny, v jejímž obvodu
jsou zaměstnány, nejsou-li pojištěny u některé z ostatních po-
kladn v § 11 zák. čís. 33/88 uvedených. Zaměstnanci (členové)
mají nárok na nemocenskou podporu v rozsahu určeném v §§ 6
a násl. zák. čís. 33/88 ve znění článku II. zák. čís. 268/19. Za-
městnavatel jest podle § 33 zák. čís. 33/88 povinen zapravovati
pokladně sám celé příspěvky, ať již použije postižního práva
§ 36 čili nic, jest po případě povinen platiti příspěvky i za za-
městnance propuštěné nebo vystouplé (§ 31 zákona).

Pokladna nemůže příspěvky ukládati (předpisovati) za-
městnancům, ani od nich je požadovati (vymáhati), povinnost po-
kladně je zapravovati má jedině zaměstnavatel; odvádí je
z vlastních prostředků a jest pouze oprávněn po vykonaném
placení (§ 36 odst. 1.) strhnouti si je (částečně) ze mzdy; ná-
rok zaměstnanců na nemocenskou podporu nijak není závislým
na tom, zapravil-li zaměstnavatel na ně připadající příspěvky
čili nic, jeho prodlení nemůže zaměstnancům nijak škoditi.

Mezi zaměstnancem (dělníkem) a pokladnou není ohledně
nemocenských příspěvků vůbec žádného právního poměru, děl-
níci ničeho pokladně nedluhují, třebaž zaměstnavatel jim strhl
ze mzdy částky na nemocenské pojištění, aniž příspěvky sám
zapravil, pokladna nemůže od nich ničeho požadovati ani vy-
máhati; není proto důvodu, proč by něco zaměstnavateli dávali,
aby to pokladně odváděl: chybí tu účel svěření.

Zaměstnavatel jest sám dlužníkem pokladny, což odpovídá
účelu zákona, chrániti sociálně důležitý ústav nemocenských po-
kladn před ztrátami způsobenými bezvýsledným dobýváním
nezaplacených příspěvků na nemajetných zaměstnancích. Proto
podle zákona ručí pouze zaměstnavatel okresní nemocenské po-
kladně jako činitel hospodářsky zdatnější a dlužník k placení
schopnější; okresní nemocenská pokladna jest věřitelem, zaměst-
navatel dlužníkem, jest mezi nimi poměr, který před vydáním
zákona z 15. května 1919, čís. 268 Sb. z. a n. byl poměrem čistě
obligačním; článek XV. tohoto zákona pak finguje, aby ručení

zaměstnavatelovo bylo přiostrěno a postaveno pod trestní sankci, poměr »svěření« a to mezi pokladnou a zaměstnavatelem.

Z hlediska čistě praktického bylo by ještě mimochodem podotknouti toto:

Podle spisů došlých nejvyššího soudu, vyskytuje se ovšem v poslední době dosti často obhajoba obžalovaných pro zpronevěry shora vytčeného rázu stíhaných, že jim právě v okamžiku výplaty mzdy peníze došly až na částku pouze k zapravení ryzí mzdy vystačující; přes tento způsob hájení se obžalovaných nelze se však obávat, že by se nemocenským pokladnám nedostalo ochrany, zamýšlené článkem XV. novely o nemocenském pojištění dělníků; vždy totiž bude na soudech nalézacích, aby správnost a udržitelnost takovýchto typických obhajob podrobily náležitému zkoumání a rozumnému hodnocení; nelze tu zajisté za všech okolností takovýmto exotickým omluvám dáti víry, není-li správnost a pravděpodobnost jejich podepřena spolehlivými důkazy — výtahy z knih o finančním stavu podniku atd.; a zajisté nelze též vážně za to míti, že by se obchodník, jsa v peněžitých nesnázích onoho rázu, po delší dobu udržoval; pokud by tu však šlo o jednání soustavné, směřující k poškození nemocenské pokladny systematickým zbavováním se všech hmotných prostředků právě v době, pro úhradu nemocenských příspěvků rozhodné, pak nelze přehlédnouti, že by bylo lze, takovýmto rejdům učiniti přítrž i s hlediska jiných ustanovení trestního zákona — nestačí-li k tomu ustanovení §§ 183/461 — jako na příklad s hlediska §§ 197, 205a) a 485 tr. zák., případně podle ustanovení zákona o maření exekuce.

Plenární rozhodnutí ze dne 21. září 1926, čís. pres. 1462/25.)

Dr. B.

Právní povaha čes. a něm. sekce Moravské lékařské komory.

Moravská komora lékařská v Brně vypůjčila si od Záložny československých lékařů v Brně jistou částku peněžitou, jejíž placení bylo pak rozvrženo dílem na českou sekci, dílem na německou sekci Moravské komory lékařské a to ze zvýšených členských příspěvků té které sekce.

Část tohoto dluhu připadající na českou sekci byla pak zaplácena, kdežto 21.700 Kč připadajících na německou sekci zapláceno nebylo.

Rozsudkem zemského soudu v Brně odsouzena byla Moravská komora lékařská v Brně, aby zaplatila Záložně česko-